

Er is hoop!

Er is hoop!

*Geloof in de Heer Jezus Christus
en je zult gered worden*

BILLY GRAHAM

Voor de bijbelteksten is gebruikgemaakt van de NBV, tenzij anders aangegeven.

ER IS HOOP!

Originally published in the U.S.A.

under the title The reason for my hope: Salvation

Copyright © 2013 by William F. Graham, Jr.

Oorspronkelijke uitgever: Thomas Nelson, Inc.

Copyright © 2016 Nederlandse uitgave: Uitgeverij Gideon

Auteur: Billy Graham

Vertaling: Monica van Bezooijen

Redactie: Jaap Tigelaar

Omslagontwerp: Studio Vrolijk

Typografie: Vanderperk Groep

Jaar van uitgave: februari 2016

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-5999-061-6

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Woord vooraf	7
Inleiding	9
Hoofdstuk 1: Gered met een bedoeling	15
Hoofdstuk 2: De grote reddingsactie	29
Hoofdstuk 3: Zonde is springlevend	48
Hoofdstuk 4: De prijs voor de overwinning	71
Hoofdstuk 5: Waar is Jezus?	94
Hoofdstuk 6: Geloof in een wereld op maat	123
Hoofdstuk 7: De hel bestaat	157
Hoofdstuk 8: Hij komt terug	185
Nawoord: Leven met hoop	213
Noten	219

Woord vooraf

Eén van de grootste voorrechten die ik gekend heb in mijn leven is het contact met talloze mannen en vrouwen die God heeft gebruikt om mij te vormen en mijn begrip van zijn Woord, de Bijbel, te vergroten. In dit boek heb ik geprobeerd om het Goede Nieuws dat ik tijdens mijn bediening verkondigd heb, samen te vatten. Ik dank God voor alles wat die talloze mensen aan mijn leven – en dus ook aan dit boek – hebben bijgedragen.

In het bijzonder gaat mijn dank uit naar mijn zoon Franklin, die in dit project geloofde en mij tijdens het schrijfproces voortdurend heeft bemoedigd. Ik ben ook mijn collega dr. David Bruce dankbaar, die van onschatbare waarde was bij de coördinatie en totstandkoming van dit boek. Net als bij voorgaande projecten hebben mijn redacteurs bij Thomas Nelson – David Moberg en Matt Baugher – veel tijd en wijsheid gestoken in dit project.

Mijn speciale dank gaat uit naar Donna Lee Toney; haar redactionele vaardigheden stelden mij in staat om een aantal eigentijdse voorbeelden in mijn boek op te nemen. Ik ben ervan overtuigd dat de tijdloze boodschap van de Bijbel daardoor gaat leven voor een nieuwe generatie lezers. Van nog groter belang was echter haar toewijding om samen met mij dit manuscript te voltooien. Zonder haar zorg, grote kennis van de Schrift en vaardige pen was dit boek er niet gekomen.

Billy Graham
Montreat, North Carolina
Mei 2013

Inleiding

Hoop is een geschenk. Heb je ooit het geluk gekend van je onzekerheid bevrijd te worden en volledige zekerheid te ontvangen? Als dat zo is, dan weet je wat hoop is. Komt de hoop in je leven, dan vertrekt de wanhoop. 'Hoop doet leven', luidt het gezegde. Hoe is het met jouw hart?

De wereld wordt overspoeld met nieuws over onzekerheid. De angst voor het onbekende werkt verlamdend. 'De volgende drie decennia dreigen de beslissendste dertig jaar van de geschiedenis te worden', zo schreef Van Wishard in World Trends Research over onze snelle hightechmaatschappij.¹ Inderdaad, we beleven tumultueuze tijden. Onzekerheid is zo wijdverspreid dat de nieuwste modegril in de wenskaartenbranche bemoediging biedt door e-cards die opeens op ons scherm verschijnen. Zo lees je: 'Te midden van zo veel onzekerheid is er niets mis met hoop'. Een andere kaart laat simpelweg een straatnaambord zien: 'Straat van de hoop'. Met eronder een blauw bord met witte pijl: eenrichtingsverkeer.

Inderdaad, er is maar één weg die leidt tot zekerheid voor vandaag en morgen, en dat is de boodschap die ik in dit boek met je wil delen. In tijden als deze hebben we vaste hoop nodig.

Wat is hoop? Sommigen zien het als een ingebeeld verlangen. Maar het woord barst van vertrouwen om te geloven in iets wat groter is dan onszelf, iets wat we niet vinden in de wetenschap, de gezondheidsleer, de overheid of de technologie. Het is een enorm geschenk dat ons niet berooft van het leven, maar ons blijvende voordelen biedt die voortkomen uit ogenschijnlijk verborgen

schatten. Als je mijn stelling in twijfel trekt, denk dan eens na over deze feiten.

Hoop is de adem van de natuur die ons elke dag omringt.

Hoop wordt zichtbaar in een twijgje dat opschiet uit een droge, door de zon geblakerde bergspleet; een bewijs dat zich in de rots water bevindt.

Hoop is de eerste zonnestraal die zichtbaar wordt aan de horizon en die er elke morgen van getuigt dat je verder kunt.

Je ontvangt hoop als de maan zich laat zien in de donkere nacht, vooruitwijzend naar de nieuwe dag die aan zal breken.

Een vermoeide drenkeling krijgt hoop als hij in de verte een stipje ziet, een schip dat met elke golf dichterbij komt.

De toespraken bij een diploma-uitreiking zijn vol hoop; ze inspireren afgestudeerde studenten die op het punt staan om een nieuw leven te beginnen en hun pad geplaveid zien met mogelijkheden.

Hoop klinkt door in het gehuil van een pasgeboren baby die eerst gevangen zat in de buik, maar nu vrij is.

Heb je iets opgevangen van de gloed die hoop verspreidt? Strijk een lucifer af en steek een kaars aan. Dan zul je ontdekken dat het flakkerende vlammetje leven brengt in een kamer en de kaars nuttig maakt. Brandt jouw vlam al? Maak je een verschil in de wereld?

Zie je hoe hoop de duisternis doorbreekt?

Het is de volkomen zekerheid dat er leven is na de dood. Voor allen die geliefden verloren hebben – en dat hebben we allemaal – brengt hoop troost in de pijn die we ervaren. Hoop volhardt, overtuigt, overwint.

Een geschenk aan de wereld

Decennialang heeft de wereld zich verwonderd over een oud kroonjuweel, de Hope Diamond: een schitterende, blauwe 45-ka-

raats edelsteen met een geschatte waarde van 250 miljoen dollar.² De laatste eigenaar schonk de historische schat aan het Smithsonian Museum als ‘een geschenk aan de wereld’.³ Daar ligt het eenzaam opgesloten achter dik, kogelvrij glas.

Op welke wijze schenkt deze zeldzame edelsteen de wereld hoop? De steen schittert in al zijn schoonheid, maar kan niet worden aangeraakt; hij is kostbaar, maar niet van onschatbare waarde; een geschenk *aan* de wereld, maar afgeschermd *van* de wereld, veilig opgesloten. Geldt dat ook voor jouw hoop? Is die opgesloten, onbereikbaar, onaanraakbaar?

Misschien verlang je naar hoop en kun je die niet vinden. In dit boek gaan we op zoek naar hoop die zekerheid brengt als we die omhelzen. Deze hoop wordt niet verborgen gehouden, opgeborgen in een museum. Nee, hij wordt juist beschikbaar gemaakt en komt tot je als hoop van boven. Het is geen futuristisch ideaal; het is een bouwsteen van het geloof.

Een nieuw bewijs

De onlangs overleden filosoof Richard Rorty beweerde dat de hoop op de belofte dat Jezus Christus naar de aarde terug zou keren vergeefs is, omdat Hij niet is teruggekeerd. Deze filosoof geloofde dat er een nieuw bewijs van de belofte nodig is om de hoop nieuw leven in te blazen.⁴

Beste vriend, er is een bewijs van de belofte dat nooit oud wordt. Het is elke morgen nieuw.

De Bijbel zegt dat Jezus Christus Zelf onze innerlijke hoop is. Hij is de enige hoop voor de wereld. Hij kwam om de deur naar onze ziel te ontsluiten en om het licht van redding in ons leven te brengen. ‘Genadig is de HEER: wij zijn nog in leven! Zijn ontferming kent geen grenzen. Elke morgen schenkt Hij nieuwe weldaden. – Veelvuldig blijkt uw trouw!’ (Klaagliederen 3:22-23) Dit is *het fundament van mijn hoop*, dat gevonden wordt in Gods *redding*.

De psalmdichter schrijft: 'Mijn lichaam voelt zich veilig en beschut' (Psalm 16:9). Vertrouw jij ook op zo'n belofte? Hoop is een onzichtbaar middel dat zijn nut in ons leven bewijst. Hoop zal ons begeleiden door een onzekere toekomst als we de God van de hoop in geloof omhelzen.

Geef niet op

'Als de wereld ons zegt "Geef het op", fluistert hoop ons in: "Probeer het toch maar",' zo luidt een gezegde. Toen de tsunami hele dorpen langs de Indische Oceaan had weggevaagd, zeiden sommigen dat alle hoop vervlogen was. Toch hoorde een moeder, die midden in de puinhopen stond, de fluistering van de hoop, terwijl ze haar pasgeboren zoontje dicht tegen zich aan hield. Dat nieuwe leventje was gekomen in een catastrofale aardbeving en overstroming, te midden van de wanhoop.⁵

De grootste psychische, lichamelijke en geestelijke behoefte van alle mensen is misschien wel die van de hoop, die ons geloof versterkt en ons helpt om verder dan onze problemen te kijken. We zien het water in de rots niet, maar de natuur bewijst dat het er is. We kunnen niet in de toekomst kijken, maar toch gaan we op weg.

Wie schenkt ons hoop?

Toen veel gezinnen in Newtown, Connecticut door een schietpartij op een lagere school geconfronteerd werden met groot verlies en intens verdriet, richtten ze zich tot Hem die hoop schenkt.

Het 'Geschenk aan de wereld' wordt niet in een museum onder glas tentoongesteld. Het Geschenk aan de wereld kwam in de vorm van een persoonlijke Redder die met zijn onschatbare leven betaalde voor onze vrijheid. Zijn Geest blijft vandaag met ons, en brengt redding aan allen die zich aan Hem vastklampen. Deze hoop is het anker van de ziel, vast en onwrikbaar.

De boodschap van dit boek is mijn verlangen voor jou. Mijn gebed is dat je gevuld wordt met vreugde en vrede door erop te vertrouwen dat je gered kunt worden van alles wat je belemmert, en dat je gebracht wordt tot een levende hoop.

Billy Graham
Montreat, North Carolina
Mei 2013

Hoofdstuk 1

Gered met een bedoeling

Vraagt iemand u waarop de hoop die in u leeft gebaseerd is, wees dan steeds bereid om u te verantwoorden.

1 Petrus 3:15

Ben jij ooit gered? Ik wel. Jaren geleden zat ik in een vliegtuig dat neerstortte. Het had me mijn leven kunnen kosten, en dat van de anderen aan boord. Ik was nog niet zo lang predikant en reisde naar het westen van Canada om te spreken tijdens een conferentie. In die tijd werden er in het vliegverkeer veel kleine toestellen gebruikt. Toen ik had plaatsgenomen in een Lockheed Lodestar voor het laatste stukje van mijn reis, steeg het toestel ondanks de slagregen netjes op vanuit Vancouver, British Columbia.

Terwijl de andere dertien passagiers sliepen, genoot ik van de schoonheid van de Canadese Rocky Mountains – tot de steward tegen me fluisterde dat er een probleem was ontstaan. De piloot had van de verkeersleiding te horen gekregen dat hij het toestel zo snel mogelijk aan de grond moest zetten omdat de storm heviger werd en de regen al snel in sneeuw veranderde. Het probleem was echter dat alle vliegvelden in de omgeving vanwege de hevige sneeuwval moesten sluiten.

Toen de piloot een open veld beneden zich zag, kondigde hij aan dat hij een duikvlucht door een gat in het wolkendek in zou zetten. Zijn stem klonk geruststellend, maar de stemming onder de passagiers verslechterde toen hij uitlegde dat hij door het

sneeuwdek niet kon zien hoe het veld geploegd was en hoe de voren liepen. ‘Ik laat de wielen ingeklapt, en we zullen schuiven over de sneeuw ... maar het zal een hobbelige rit worden,’ waar-schuwde hij.

Dat klopte; we raakten de grond en het kleine toestel hobbelde hard over de bodem tot we abrupt tot stilstand kwamen. Eerst schreeuwden de mensen, maar toen ze beseften dat ze veilig waren, kwamen de tranen van opluchting. De hoop op een veilige landing was bewaarheid.

We brachten de nacht door in het vliegtuig, midden op de akker, terwijl we wachtten op een reddingsteam, dat kwam met een span paarden en een wagen. Bij zonsopgang konden de gelukkige passagiers naar een bus gebracht worden, die dichtbij stond.

Alle passagiers bleven bewaard voor ongeluk. Het loopt niet altijd zo goed af in de luchtvaart.

In diep water gestort

Toen in de zomer van 1999 het nieuws kwam dat een klein vliegtuig, bestuurd door John F. Kennedy jr., vermist werd, was heel Amerika geschokt. Kennedy was vertrokken uit New York met zijn vrouw, Carolyn, en haar zus Lauren Bessette, om de bruiloft van een neef bij te wonen op Cape Cod. Toen ze niet op kwamen dagen, werd de bruiloft uitgesteld. Uitzien naar het feest veranderde in uitzichtloosheid en wanhoop – een tragisch verhaal waaraan enkele dagen later een einde kwam toen de kustwacht de drie levenloze lichamen uit het privévliegtuig haalde, dat in de Atlantische Oceaan was gestort. De oorzaak van de crash: een fout van de piloot.

In 1996 ontmoette ik John en Carolyn. Het was een innemend, jong echtpaar met een veelbelovende toekomst. Als klein kind had John dapper het verlies gedragen van zijn vader, de president van de Verenigde Staten, die werd vermoord. Jaren later moest hij toezien hoe zijn moeder een pijnlijke dood stierf ten gevolge van

kanker. De zoon van president Kennedy had om leren gaan met de kritische blikken van het publiek en de voortdurende aanwezigheid van de media. Hij had de houding van een overlevende, of hij nu bespot werd of geprezen.

John was ook een avonturier. Zijn interesse in de luchtvaart intrigeerde me, omdat mijn zoon Franklin ook van vliegen houdt en een ervaren piloot is. Toen Franklin schetste wat er waarschijnlijk in de cockpit van Johns vliegtuig was gebeurd, kreeg ik het koud. Als een piloot gedesorienteerd raakt tijdens een vlucht, is er nauwelijks kans om te overleven.

Wie neerstort in zee heeft geen schijn van kans – maar weinig mensen overleven zo'n klap. Maar ik ken iemand die het wel kon navertellen.

Uit zee getrokken

Louis (Louie) Zamperini, een voormalig Olympisch kampioen hardlopen en een krijgsgevangene tijdens de Tweede Wereldoorlog, was jarenlang mijn vriend.

Deze oorlogsheld werd neergeschoten in zijn B-24-bommenwerper, de *Green Hornet*. Hij kon navertellen hoe hij in 1943 in de Stille Oceaan stortte en vervolgens 47 dagen lang op een reddingsvlot rondreef tot hij werd opgepikt door de Japanners. Louie bracht twintig maanden door in een Japans gevangenkamp, waar hij lichamelijk en geestelijk gemarteld werd. In het boek *Unbroken* is te lezen hoe hij dit alles dapper doorstond en uiteindelijk te boven kwam. Het boek bereikte de hoogste positie op de bestsellerlijst van de *New York Times* en was volgens *Time Magazine* het beste non-fictieboek van 2010.¹

Toen Louie uiteindelijk bevrijd werd uit het gevangenkamp keerde hij als een held terug naar Californië, om vervolgens het slachtoffer te worden van een andere vijand – ditmaal de alcohol. Door het verhaal van zijn redding uit die tweede gevangenis te vertellen, gaf hij vermoeide mensen hoop, mensen die verlangen

naar redding uit geestelijke pijn, noodlottige omstandigheden en lichamelijke nederlagen.

Gered door Portugese vissers

Mijn vriend John Coale, een succesvolle advocaat in Washington, DC, had op zee zijn eigen ervaring met de dood. Later vertelde hij mijn zoon Franklin erover.² John en zijn vrouw, advocaat en tv-journalist Greta Van Susteren, verrasten me met hun komst op mijn negentigste verjaardag. Ik sprak hen weer in 2011, toen Greta verslag deed van de signeursessies van voormalig president George W. Bush en zijn vrouw Laura in de Billy Graham Library.

John weet hoe een avontuur kan veranderen in groot gevaar. Hij kent ook de opluchting van een succesvolle reddingsoperatie. Hij werd gered uit het ijskoude water bij de noordwestelijke hoek van Spanje in 1979, op dezelfde dag dat China Vietnam binnenviel.

Op dat moment was John een hardwerkende advocaat die wel hield van een uitdaging. Hij wist echter niet dat zijn reis zo gevaarlijk zou zijn. Hij had wat rondgedwaald in Europa, waarbij hij zijn geluk beproefde met pokeren, waarin hij vrij goed was geworden. Zijn ware liefde lag echter bij het zeilen. Van jongs af had hij gezeild en hij had dus veel ervaring. John wachtte tot de zee rustiger werd, zodat hij van de Noord-Atlantische Oceaan naar de Middellandse Zee kon reizen. De kust van Europa werd al de hele winter geteisterd door orkaanwinden. Zodra de wind iets gematigd was, verzamelde John zijn bemanning – zijn veertien jaar oude broer en diens vriend – en klom aan boord van zijn zeilboot. Met drie avonturiers aan boord verliet de *Wolfwood*, een tien meter lange tweemaster, de haven van La Caruña. Ondanks de hevige wind slaagde John erin om de vier zeilen te hijsen en het toerental van de motor op te voeren tot de snelheid die nodig was om de noordwestelijke hoek van Spanje te passeren. Zo'n tachtig kilometer uit de kust werd de storm heviger en waren er storm-

winden van tussen de 35 en 55 knopen. De angstige bemanning deed haar uiterste best en John probeerde uit alle macht om de boot recht te houden, terwijl hij het kompas in de gaten hield.

Toen hoorde hij een luid gekraak. Hij wist dat het de mast was. Het grootzeil kwam op hem neer en het achterste zeil knapte. De overgebleven zeilen stortten neer en kwamen vast te zitten in de schroef, die losgetrokken werd, waarna de boot begon te zinken. Chaos brak uit en de boot raakte stuurloos. Als een kurk op het water dreef de *Wolfwood* doelloos rond, terwijl de kajuit vol water liep.

In die tijd had Spanje nog geen kustwacht, en dus maakte het feit dat de antenne knapte weinig verschil. Het lawaai was oorverdovend en John brulde: ‘Verlaat het schip!’, in de hoop dat zijn bemanning – een paar centimeter verderop – het zou horen.

John vocht tegen de stormwind om het reddingsvlot op te blazen – hun enige hoop op redding. Terwijl hij en zijn broer en vriend snel wat belangrijke spullen pakten, verplaatste John zich haastig van de zinkende boot naar het reddingsvlot. Hij duwde de gehavende boot weg, terwijl de wind op hun enige hoop op redding beukte. De stroming zou hen richting IJsland sturen, en hij wist dat ze de 1600 km lange reis nooit zouden overleven. Ze zaten dan wel op een reddingsvlot, maar ze waren nog steeds in groot gevaar.

John begon noodseinen aan te steken, in de hoop dat iemand ze zou zien. Terwijl de jongens klaagden over de rook van de fakkels, zag John hoop aan de horizon: een zestig meter lange Portugese vissersboot. Gelukkig, hulp is op komst! Dank U, God, nu hebben we een kans om gered te worden, dacht hij bij zichzelf.

Na zes tot acht uur op de oceaan was het heerlijk om de boot dichterbij te zien komen. Maar toen het schip vlakbij was, keek John omhoog naar het dek, zeven meter hoger. Hij vroeg zich af hoe ze daar ooit op zouden komen. Iemand gooide een touw naar beneden, dat als een wervelwind ronddraaide. Terwijl ze hun enige redmiddel vastgrepen, slaagden ze erin om zichzelf